

Hrvatsko nacionalno etičko sudište

Projekt:

„Budnica hrvatskog nacionalnog suvereniteta“

najavljuje:

Actio Popularis – Narodnu akciju

Proglašenja **Isključivog gospodarskog pojasa hrvatske države (IGP)**, prema **Konvenciji UN-a o pravu mora iz 1982.**, čime ostvarujemo državni suverenitet na još toliko Jadranskog mora koliko ga sada imamo.

U subotu, 21. rujna 2019. krećemo brodovima iz Zadra na našu crtu IGP.

Isključivi Gospodarski Pojas

je novi institut **Prava mora i Međunarodnog javnog prava**, koji je pomirio, kroz cijelu povijest nepomirljiva, suprotstavljena stajališta: egoizma suverenih država i idealizma slobode otvorenog mora. Od granične crte teritorijalnog mora, obalne države dobivaju još 200 mm, odnosno crte polovice u malim morima, velike površine otvorenih mora stavlja pod jurisdikciju suverenosti država, s time da ostavlja slobodnu plovidbu po načelu „**mora kao baštine čovječanstva**“.

Isključivi Gospodarski Pojas

je propisan, nacrtan i upisan za obalne države svih kontinenata, a može se dobiti samo: **javnim objavljivanjem proglašenja**. Državi donosi golemu korist u istraživanju i iskorištavanju mora, čak i na načine koji će biti otkriveni u

budućnosti, te suvereno čuvanje svog novog plavog, slanog blaga. Jasno da su svoje: **proglašavam!** reklo više od **140 država svijeta**.

Hrvatska država se tog međunarodnog prava, odnosno obveze prema blagodati svoga naroda, odriče – uporno, neutemeljeno i neopravdano. Budući da su knjige napisane o koristima koje IGP donosi, akademik **Vladimir Ibler**, član svjetskog tima koji je 20 godina pisao **Konvenciju 82 UN-a o Pravu mora**, ostavio nam je zapisano: *„Kako nema niti jednog valjanog razloga, niti pravno logičnog objašnjenja za neproglašavanje, državna vlast ima političku i pravnu odgovornost... ne postoji ništa važnije za Hrvatsku, nego što je novi institut IGP, što hrvatskoj politici postavlja pitanja od prvorazredne važnosti... IGP valja proglasiti, jer ga, u suprotnom „nema“... to treba bezuvjetno prihvatiti... eventualno protivljenje nužnosti proglašenja bilo bi posve promašeno i suprotno ujednačenoj praksi država koje su to proglasile... struka tvrdi da je pravo i interes Hrvatske u tom pitanju apsolutno i ne vide razloge protiv proglašenja. Odričemo se vrlo vrijednih novih prava u istraživanju i korištenju mora, čuvanje sigurnosti i obrambenih vrijednosti države... odlučivanje o neproglašavanju je odgovoran čin... hoće li se obalna država odlučiti, ili ne, za proglašenje, znači da za neproglašavanje zakonodavna i izvršna vlast moraju imati opravdane razloge. A ako ih nema, onda za posljedice snose odgovornost: političku svakako, a možda i – pravnu!...“*

Institut IGP ne zastarijeva,

on je tu i čeka **proglašenje**, jer bez toga ne postoji. Dosadašnji dugotrajni, uporni „zločin propusta“ mora se hitno ispraviti. Svako odugovlačenje zbraja nenadoknadive gubitke, ali i povećava opasnost da će daljnje prepuštanje mora nad kojim možemo imati suverenitet, biti prepušteno anarhiji otvorenog mora, i toliko ga osiromašiti i zagaditi, da nećemo imati što istraživati, iskorištavati i čuvati.

Ne može se više trpjeti činjenica da neproglašavanje IGP znači i nesudjelovanje u eventualnoj mogućnosti povećanja vlastitog državnog morskog područja.

Zato će hrvatski narod, koji je jedini nositelj suvereniteta hrvatske države, od trenutka upisivanja na listu Ujedinjenih narodnih država svijeta (22. svibnja 1992.) **u subotu 21. rujna 2019. godine u 10 sati sa rive u Zadru brodovima otploviti na crtu našeg hrvatskog IGP, i PROGLASITI.**

Odluku ćemo poslati UN-u, EU, hrvatskim institucijama i svekolikoj javnosti.

Isključivi Gospodarski Pojas (IGP)

po Konvenciji 82 UN-a o pravu mora, novi je prostor „ukroćenog“ otvorenog mora, koji dodiruje i polazi od crte teritorijalnog mora i širi se prema pučini, a podvrgnut je posebnom pravnom režimu u kojem država vrši svoja suverena prava. Ne svaka država – da, njih 141 koje su proglasile Pojas; ne, nekolicina koje nisu. Među njima je Hrvatska, pa će ta velika greška, neizreciva šteta, strašna veleizdaja biti ispravljena.

Mi! čudesni hrvatski narod, koji je *naš* papa Ivan Pavao II. „santo subito“ – proglasio „narodom nade“, proglasit ćemo naše našim.

Narodni gen iz svojih najskrivenijih, najdubljih, najsnažnijih želja, odabrao je svoje norme, običaje, vrijednosne sudove, ukuse, logiku, ideje i snagu – što određuje karakter, osobine i povijest drugačiju od svih. Narod u svom životnom domovinskom prostoru zapisuje, kleše, utabava tragove po kojima potomci slijede svoje pretke u budućnost. I mi Hrvati, dakako. Itekako! **Nigdje na svijetu, pa tako i u lijepoj našoj domovini, ništa se ne rađa, ako duh svu svoju svjetlost ne preuzima iz plamena nagona. Grupu domoljuba nešto nagoni – na brod, na pučinu. Morem po svoje more. Imamo pravo! imamo obvezu! imamo priliku! Naši su preci davno gradili najljepše, najčvršće, najplovnije brodove i to u broju modela nigdje nezabilježenom. Hrvati su narod koji svojom sudbinom plovi u brodu koji su sami sagradili, uhvatili vjetar u jedra, zvijezde u putokaze, okrenuli pramac pravcem pravednim.**

21. rujna 2019. zaplovit ćemo do crte našeg IGP, osigurani sa dva temeljna zakona čovječanstva: Pravo pojedinca iz prastarog Rimskog prava i suverenitet naroda iz suvremenog prava. Možemo li uspjeti? odgovor jest ne možemo ne uspjeti, jer odluka je donesena. Samostalno i odlučno izvan dometa nekorisnih, jalovih, ispraznih ljudi koji se poigravaju državom, domovinom, narodom. Pripremamo se dugo i razumijemo međusobno, da je život borba u kojoj ne može biti pobjednika. Ravnoteža je poput uzburkanog mora, koje čeka naš brod, nestalni privid za kojim ljudi uvijek teže, a nikada ju ne mogu zadržati dulje od jedne generacije u životu naroda, niti duže od jednog trenutka u životu čovjeka. Eto, u našoj generaciji našla se grupa koja ide po taj trenutak:

PROGLAŠAVAMO!

Zajednički ćemo reći moru i nebu, precima i djeci: to je more koje nam pripada, a njegova granica zauvijek odvaja stoljetne osvajače, predatore Talijane i rješava sva tri izmišljena, nepostojeća granična spora na moru.

To se naši anacionalci dogovaraju sa ekstremnim nacionalistima u tri susjedne države kako im pokloniti, odnosno kako ugrabiti još dio teritorija RH.

Pravni sustav suvremene civilizacije utemeljilo je Rimsko pravo. Od 753.g.pr.Kr. do 565.g naše ere, dakle gotovo **14 stoljeća, rimska pravna povijest pravnička je početnica i temeljna baština čovječanstva.**

Jedno od načela tog prastarog pravnog znanja, iskustva i nasljeđa glasi: **„pošteno živjeti, drugoga ne vrijeđati, svakome dati što mu pripada“.**

Jedan od najstarijih zakona iz toga vremena, koji danas vrijedi **Actio Popularis, dopušta svakome javno i slobodno govoriti o temi koja je od općeg interesa. Hrvatski narod će govoriti o proglašenju IGP jer je to od općeg interesa za našu državu.** (Ovo je prigoda da se podsjeti kako je već jednom nekoliko stotina hrvatskih intelektualaca iz zemlje i inozemstva, u vremenu pregovaranja Hrvatske o ulasku u EU, objavilo Actio Popularis – narodnu tužbu sljedećeg sadržaja:

Polazeći od članka 2. Ustava Republike Hrvatske, da je suverenitet RH neotuđiv, nedjeljiv i neprenosiv i da se prostire nad njezinim područjem, da se ostvaruje u skladu sa Međunarodnim pravom.

Ogorčeni izjavama nekih od vodećih dužnosnika Hrvatske vlade, koji su pokazali spremnost otuđiti dio nacionalnog teritorija.

Zabrinuti što ulaskom u EU, a da nismo riješili pitanja nepovredivosti naših državnih granica u kojima smo međunarodno priznati: **U Piranskom zaljevu i Sv. Geri sa Slovenijom, Ade na Dunavu sa Srbijom, rub poluotoka Kleka sa BiH, naša polovica mora i Prevlaka sa Crnom Gorom...**

Smatramo da su to postupci sa elementima veleizdaje zemlje, jer nitko ne smije dovesti u pitanje cjelovitost hrvatskog teritorija, koje je opće dobro hrvatskog

naroda, što ulazi u elementarne nacionalne interese, pa stoga podižemo sljedeću **Narodnu tužbu** protiv svih koji su pokušali ili bi ostvarili otuđenje djela hrvatskog nacionalnog prostora, čime bi počinili kazneno djelo protiv RH, **veleizdaje** odnosno kazneno djelo **priznavanje okupacije i kapitulacije**. Ova narodna tužba ima karakter moralne osude i opomene. To je prešućeno, i nažalost svjedočimo kako što se mnogo toga protiv hrvatskih nacionalnih interesa događa posljednjih desetljeća, pa treba podsjetiti da svako pitanje u državi od općeg interesa pripada suverenitetu, a nositelj suvereniteta je narod!

Kroz povijest unutar države suverenitet se mijenjao, od ideala demokracije antike, pa do apsolutista, diktatora i tiranina. Tek polovicom 17. stoljeća počelo je stvaranje Međunarodnog prava, koje uspostavlja odnose među državama. Od dotadašnjih odnosa usvojeno je načelo: Kraljevstvo kraljevstvu, odnosno suveren suverenu – ne naređuje. To je preneseno na države u međusobnim odnosima.

Smatra se kršenjem Međunarodnog prava, bilo kakvo miješanje u unutrašnje poslove druge države. Hrvatski narod još ne spoznaje da je naša država ravna svima ostalima, i njegova prava potpuno zaštićena kao nositelja suvereniteta države. Stoljećima su nam ugrađivali osjećaj neslobode i ovisnosti o drugima, pa nekako zaziremo, libimo se i izbjegavamo lupiti šakom po stolu i reći: **što je naše je naše! Od kraja srpnja 1991. do 22. svibnja 1992. hrvatska diplomacija je u svim državama svijeta izborila našu ravnopravnost, istovjetnost prava naroda na suverenu državu – potpis na Međunarodno priznanje RH**. Formalno pravno, suverenost se iskazuje kao akt priznanja neke samoproglašene države od drugih država, i upisom na listu UN-a. Suverena RH znači vrhovnu, potpunu, konačnu političku vlast iznad koje, u pogledu donošenja i provođenja političkih odluka, nema na svijetu više vlasti. Tragično neshvaćanje naroda da je konačno svoj na svome, da je san o slobodi postao stvarnost, da mu nitko ništa ne može i ne smije narediti, očituje se u ovom primjeru: Italija javno kaže da neće proglasiti svoj IGP, jer joj je interes sa velikom flotom loviti u susjednim morima!

Hrvatska šapuće kako ne bi bilo dobro proglasiti IGP da se ne bi zamjerili Talijanima i svima drugima, koji su navikli krasti naše nacionalno blago!

Tako u Jadranu imamo otvoreno more, između teritorijalnog mora Italije i

Hrvatske, s time da je talijanski dio, otvoreno more i hrvatski dio – na raspolaganju Talijanima kako im se prohtije.

Nakon 21. rujna 2019., narodni suverenitet proglasiti će i proslaviti veliki napredak međunarodnog prava mora i veličanstveni poklon svim obalnim državama koje imaju slobodan pristup na otvoreno more.

Isključivi Gospodarski Pojas (IGP)

Konvencija o pravu mora UN, na kojoj su stručnjaci iz cijelog svijeta radili 20 godina, donesena je 10.12.1982., a stupila na snagu 16.11.1994, kada su ju prihvatile države članice UN-a u predviđenom omjeru (tada 60 zemalja, a danas 141) prevedena je na: arapski, kineski, engleski, francuski, ruski i španjolski jezik. Hrvatska država stranka je Konvencije od 5.4.1995., ali kao da nije. Nažalost! Ali ne još za dugo!

21. rujna 2019. godine proglasit će hrvatski narod svoj Isključivi Gospodarski Pojas predviđenom riječju propisanoj proceduri:
PROGLAŠAVAMO!

Konvencija 82 posebna je po tome što je najmlađi, posljednji (za sada) napisani Međunarodno-pravni dokument Prava mora; po tome što prvi puta u povijesti stalnih ratovanja za morem, odnose obala i država regulira preventivno; po tome što je **dajući nova suverena prava IGP formalno pravno smanjila područje otvorenog mora**; i po tome što je uspjela, do tada nemoguće - pomiriti dva suprotna stajališta: bezobzirni, nezasićeni egoizam država i tolerantni, širokogrudni romantizam pojam otvorenoga mora, slobodnog, svačijeg i ničijeg.

Dugo su plovidbe morem bile anarhične, piratske, nesigurne, neregulirane...

Prvi tragovi početaka pravnog i pristupa su na izmaku srednjeg vijeka, a početci

današnjeg Prava mora su u 17. stoljeću oko Europe, u 20. stoljeću oko ostalih kontinenata. Između dva Svjetska rata i kasnije, na Haaškoj i Ženevskoj konferenciji i drugim forumima, donesene su važne, ali nepotpune odluke, koje su Konvencijom 82 dobile nove temelje, okvir i sadržaj. Naime, dotadašnjoj znanosti i doktrini bilo je svojstveno dogovaranje **kako bi trebalo biti**, a pravnoj praksi **šaroliko lutanje oko načelnog cilja**. Konvencija 82 postavila je visoki cilj. Ukloniti manjkavosti dotadašnjih pravila i ostvariti idealno! pomiriti nepomirljivo! i to bez kompromisa koji je nametnuti ustupak, već dogovorom pravednim i prihvatljivim svima. Nedostižan uzor svim ostalim granama Međunarodnog prava, a i ostalih ljudskih nastojanja ostvarivanja ravnoteže bez sukoba.

Isključivi Gospodarski Pojas prostorno je povećao suverenitet država nad novim dijelom otvorenog mora (200 nm na oceanima, ravna crta polovice na malim morima) pa istovremeno se preklapa sa osnovnim načelom otvorenog mora slobodnom plovidbom. Ne jednako vrijedna, nego izuzetno važna je uloga Hrvata akademika **Vladimira Iblera**, prof. emeritusa Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Njegova prodorna inteligencija i uporna dosljednost nisu dopuštali odustajanje od „prvi puta na dohvat ruke potpunog pravnog dokumenta“. Proizlazi to iz dvaju njegovih načela, kojima je bio odan 103 godine života: Pravo je jedini mogući civilizacijski način uređenja odnosa u čovječanstvu, a jedreći oceanima slavio je slobodu u svakom smislu te riječi.

Pravo mora je dio Međunarodnog javnog prava, koji određuje odnose država na svjetskom moru, razgraničuje vlast u državnim morskim prostorima, ustanovljuje Međunarodno-pravni poredak na morima, uključujući i pravo slobode otvorenog mora. Razgraničenje na dijelovima mora polazi uz obalu od apsolutnog, pa se širi prema pučini do djelomičnog suvereniteta:

1. Unutrašnje vode omeđene ravnom crtom među rtovima
2. 12 milja teritorijalnog mora koje je i državna granica
3. IGP koji dodiruje i nastavlja se na granicu teritorijalnog mora

Temelj na kojem se razvilo Međunarodno pravo mora jest okolnost da ono, po svojoj prirodi, nije pogodno za isključivu dominaciju, okupaciju pojedinih država, kao što je to slučaj sa kopnom. **More je svjetsko i ne može se steći vlasništvo. Nad morem nitko nije vlasnik, ali država na određenim dijelovima ima suverenitet.** Režim otvorenog mora je važan, i do sada neukrotiv dio, i pojam slobode mora – i jedno od najvećih dostignuća u međunarodnim odnosima uopće – član 89 Konvencije UN-a: „**Ni jedna država nema pravo zahtijevati da podvrgne bilo koji dio otvorenog mora svojoj suverenosti**“. To je bila skliska točka, pri definiranju prostora i prava država u IGP, koji se proteže po otvorenom moru. Tvrdi nacionalni interesi i zakonodavstva nisu uspjeli oštetiti karakter Prava mora, koje time dokazuje imunitet na ideologije sustava i egoizam država. Trend nije optimističan i obećavajući, ali za sada bitka nije izgubljena. Za nešto ili nekoga može se govoriti – slobodan kao otvoreno more.

IGP je novi objekt, nova institucija posebnog Međunarodnog prava u kojem je postignut dogovor između do tada nedogovorivog, i to **strogo posebni objekt (sui generis)**: ni režim teritorijalnog mora, ni režim otvorenog mora – nego posebni režim određen Konvencijom 82. Sadržaj Konvencije obilježen je načinom na koji je nastala uz najveću moguću jednakost i ravnopravnost među državama:

1. Bez pritisaka i nadglasavanja
2. Rezultat dobrovoljnih kompromisa i uzajamno popuštanje
3. Sve države su jednako zadovoljne i jednako nezadovoljne
4. Interes svake države izbalansiran je sa interesom Međunarodne zajednice
5. Pravo i obveze mogu biti prednost i teret za svaku državu

Novi institut Međunarodnog prava nastao je na podlozi pojma „**zajednička baština čovječanstva**“ – udovoljava pravu slobodne plovidbe, a država suvereno upravlja velikim pomorskim prostorom pred svojim obalama.

Očuvana je slobodna plovidba, ali omogućena isključiva vlast države nad njenim morskim područjem.

Svjetsko more ne može se steći u vlasništvu u imovinsko-pravnom smislu. **Nad morem nitko nije vlasnik**, ali država nad dijelovima mora ima **imperij** (vrhunska vlast) i **dominij** (isključiva vlast), kako to određuje Pravo mora. Konvencija 82 odražava volju država, a države određuju sadržaj i oblik normi Međunarodnog prava. IGP nije dio teritorijalnog mora, niti dio otvorenog mora – to je **novi pravni režim, koji u oba slučaja donosi više koristi od odricanja**.

Svakoj normalnoj suverenoj državi mora biti ne dužnost, nego izuzetna čast postati konkretnim sudionikom tako velebnog pravnčkog uspjeha u kojemu je utkana i hrvatska stoljetna pomorska povijest u liku i djelu prof. Iblera.

Hrvatska svojom **nostrifikacijom glavnom tajniku UN-a potpisala da je sukcesor Konvencije 82. Dio V. Konvencije**, koji se odnosi na IGP, u svojim je odredbama unesen u naš pomorski zakonik (Narodne novine, 17/94, 74/94, 43/96), odredba našeg Ustava u članku 141. glasi:

„Međunarodni ugovori koji su sklopljeni i potvrđeni u skladu sa Ustavom i objavljeni i koji su na snazi, čine dio unutarnjeg pravnog poretka RH i po pravnoj snazi su iznad zakona“.

Svi razlozi i potrebne pravne procedure su usvojene, a niti jedan manjkavi ili protiv ne postoji! ali *negdje šteka!* nedostaje jedna riječ, kost u grlu ne da izgovoriti: **PROGLAŠAVAMO!**

IGP je izmjereni, nacrtani i dodijeljen svim obalnim državama koje imaju slobodni dodir sa otvorenim morem, dakle državnu granicu teritorijalnog mora. Ali pravo se stječe samo ako ga se **proglasi**, obznani svoju odluku stjecanja i uporabe. Srećom, nema vremenskog roka, ograničenja niti dodatnih konzultacija. Uzmi ili ostavi. **Odluka ne može zastarjeti. To je jedina sretna**

okolnost na ovu tužnu priču, ali zato će narod na crti gospodarskog pojasa: Zadar, kanal Mali Ždrelac, kanal Mala Proversa, svetionik Tajer – Otok sestrica vela: središnja točka Jadranskog mora: $\varphi=43^{\circ}35^{\circ}\text{ON}$ Zemljopisna dužina $\wedge=0,14^{\circ}28\text{NE}$

Uzet ćemo naše pravo i veličanstveni poklon, još oko **25 tisuća km², površine mora, zračni stup iznad te površine, vodeni stup ispod površine do dna i podmorje ispod morskog dna**. To je veliko jedinstvo vertikalnog golemog prostora, koji je naš i naš će biti. Valja samo presjeći Gordijski čvor veleizdaje i mafije, sa pramcem hrvatskog broda i kninskom zastavom na jarbolu. Kojih se prava odriču, narodni predstavnici izabrani predstavnici od naroda, i tko im je dao pravo na odricanje? ponajprije osim prava i pogodnosti odričemo se i prava utjecati na promjene svih prema moru, jer more nema granice u zagađivanju i prelomu.

Odričemo se:

1. Suverenih prava istraživanja i iskorištavanja, čuvanja i gospodarenja živim i neživim bogatstvom svih razina mora, te glede drugih djelatnosti radi gospodarskog istraživanja i iskorištavanja, kao što je na primjer proizvodnja energije ili vađenje vrijednih rudača.

2. Prava da sve druge države isključimo iz svog IGP, koji daje prava državi da ga proglasi, i brani drugima upotrebu. Obogaćenja praktičnih mogućnosti, subjektivnog prava, resursa i ukupnog političko-gospodarskog potencijala.

3. Prava ribolova, živog prirodnog bogatstva koji pripada samo Hrvatskoj, određivanje lovostaja, količine i vrste izlovljene ribe, objavljivanje eventualnih viškova i izbor partnera za koncesiju. Vrijednost ribolova zorno dokazuje dugogodišnja pljačka i prelov Talijana i drugih, što već sada upućuje na štetu koja se možda neće moći ispraviti. Zamislivo je da će Hrvatska, možda, zakašnjelim proglašenjem Pojasa zateći stanje u kojem neće imati čime gospodariti i što čuvati.

4. Prava donošenja zakona i propisa o čuvanju, ograničavanju, protiv onečišćenja, koji su potrebni, ali gotovo besmisleni ako ne utječu na unapređenje cjelokupne svjetske politike prema moru. Jednakopravna je mogućnosti inicijative kako sačuvati blago koje stoljećima trošimo i uništavamo. S obzirom na stanje našeg Jadrana, mi smo u startu reprezentativni autoritet. Samo nikako da startamo!

5. Suverenog prava iskorištavanja neživih prirodnih bogatstava, koja potiče suvremena znanost i tehnologija, do nedavnim nepojmljivim dostignućima. Tu se priključuje i pravo progona u slučaju kršenja našeg suvereniteta.

6. Pravo podizanja i uporabe umjetnih otoka, uređaja i naprava suvremene tehnologije, koji unapređuju i olakšavaju istraživanje i korištenje mora.

7. Posebnog prava korištenja novih, nepoznatih pojava i fenomena, kojih otkrića tek slijede. Skriveno blago, u trenutku otkrića mora biti zaštićeno našim pravom korištenja.

8. Upotrebe vrijednih suvremenih prava i jurisdikcije koja daje predominantna uloga u istraživanju mora uopće. Uporišta sigurnog i obrambenog sustava vrijednosti, posebno čuvanje spoznaje o mogućoj zlouporabi mora u „nemiroljubive svrhe“. Pri tome hrvatska država, koja nije nikada nikoga napadala, a često se morala braniti od napadača, ima pravo nametnuti svoje sudjelovanje u provedbi Konvencije 82, posebno u vrlo osjetljivom dijelu. Naime, Konvencija koja uz sve pozitivne propise ima opasno izuzeće: nekontrolne vojnih manevara i ratova.

Tamo Konvencija, ovdje Hrvatska, između ponor. Kako upozorava, gotovo proročki i oporučno piše prof. Ibler, da je **proglašenjem IGP obalna država urala u Međunarodno pravo mora, pa je ono u slučaju potrebe** (a bilo ih je

i biti će) **jedino može obraniti interese naše**, međunarodne i planetarne. Pa kaže: „**Odlučivanje o neproglašavanju je odgovoran čin! hoće li se država odlučiti za neproglašenje IGP znači da zakonodavna izvršna vlast mora imati opravdane razloge, a ako ih nema, onda za posljedice neproglašenja snosi odgovornost. Političku svakako, a možda i – pravnu!**“

Jasno, nećemo zaboraviti, ali na naš brod nosimo Iblerovu knjigu „**Međunarodno pravo mora i Hrvatska**“, da nas podsjeti koliko imamo razloga biti ljuti, odnosno biti aktivni, državotvorni.

Isključivi Gospodarski Pojas (IGP)

Zašto hrvatska država nije **proglasila Isključivi Gospodarski Pojas (IGP)**, koji joj pripada po Konvenciji 82 o Pravu mora UN-a, **i time dobila još toliko mora koliko sada ima na suvereno istraživanje i korištenje, i time se pridružila malobrojnoj ekskluzivnoj listi zemalja: pola more – pola kopno?**

To i jednostavno složeno pitanje ne može postaviti UN, EU, Međunarodno pravo, 141 država koje su proglasile svoj IGP, te ostalih, koje bi to spremno napravile, da su imale sreću biti obalnom državom... **zato jer nitko nema ovlasti iznad suverene države**, i nemoguće je uplitati se u njezine unutrašnje stvari. Ta činjenica, po kojoj je **utemeljen i posložen svjetski poredak, potpuno izopačena u suverenoj hrvatskoj državi, stalnim tumačenjem što Hrvatska mora, a što Hrvatska ne smije, time da nema objašnjenja tko može zahtijevati da nešto mora, i tko može braniti da nešto ne smije.** Zanimljivo je da se ta intrigantna, tajnovita, izuzetna, **neobjašnjiva tema ne postavlja kao pitanje u samoj Hrvatskoj uškopljenoj javnosti i strogokontroliranim medijima.** Jednostavno, od naroda otuđena politika i priležno novinarstvo, budno paze kako **eventualnu znatiželju naroda zatrti i zavarati lažima.** Dvije su dominantne i međusobno povezane: **Europa je protiv proglašenja IGP-a, ali „hrabra“ Hrvatska će usprkos proglasiti**

ZERP! Igra traje već tri desetljeća, i vrijeme je da prestane.

Jugoslavija je iz prostora šest republika i dvije **pokrajine sada stiješnjena samo u Hrvatskoj, zemlji koju su puno stoljeće okruživali predatori bezbožnog komunizma sa jednim ciljem: Hrvate satirati, zemlju im kasapiti.** Otrovnii koncentrat posljednjeg totalitarističkog uporišta u Europi, svoju žrtvu u razmjeru „ostatka ostataka“ sada uništava iznutra. Do i od 90-tih cilj je smanjivanje a ne povećavanje, slabljenje a ne snaženje Hrvatske. Ako je Titova Juga rekla ne IGP-u, uz javnu podršku JNA – „što će nam pravo kada nemamo dovoljno ratnih brodova da ga čuvamo“, onda **Titoisti u današnjoj Hrvatskoj najprije kreću sa isticanjem kako smo nesposobni čuvati i kontrolirati tako golemo područje pučinskog mora...** Mali arhipelag **Palagruža**, naše najjužnije pučinsko kopno, ima na vrhu najvećeg od sedam otočića veliki svjetionik. Jednoga dana u Beograd, u nadležno ministarstvo Jugoslovenske vlade, stigla je zamolba sa Palagruže, da se nabavi nova prizma. **Ministru, koji nema pojma gdje je Palagruža i što je prizma, neki činovnik objašnjava da se radi o važnom dijelu svjetlećeg mehanizma, koji u noći upozorava na kopno. Odgovor je bio: odbija se! koješta! neka ti njihovi brodovi lepo stave farove kao naši kamioni i voze se kao po drumu!...**

Kada je **1958. na Konferenciji o pravu mora u Genevi** dodijeljeno dno mora na korištenje obalnim državama, **posebnom Rezolucijom o epikontinentalnom pojasu (EP), Jugoslavija ondašnja i Jugoslavija u današnjoj RH to jednostavno ignorira (a Talijani harače od tada do danas).**

EP ne treba posebnom procedurom prihvaćati, on je jednostavno postao dio državnog suvereniteta, za sve osim za nas. Obuhvaća morsko dno i njegovo podmorje, a „**prostire se preko čitavog prirodnog produžetka kopna pod morem – od obale do vanjskog ruba kontinentalne orubine**“. Često je znatno duži od površinske granice teritorijalnog mora (12mm). Po posljednjoj Konvenciji 82 određeno je **ako IGP seže morem dalje od geološkog završetka ploče na dnu, i taj dio pripada pod suverenitet države.** Jugi velikoj i Jugi maloj uspjelo je sve do danas **potpuno ignorirati hrvatska enormna prirodna bogatstva i goleme površine pod njezinim suverenitetom.** Imamo, a nemamo.

U zanosu dugotrajnog uspjeha bez trzavica i problema („odbijali smo one koji nisu slušali“), zaboravilo se, zanemarilo, previdilo da postoji **Hrvatski narodni**

gen u kojem je „bijela kockica za Bijelu Hrvatsku od Poljske do Cetine“, „crvena kockica za Crvenu Hrvatsku od Cetine do Albanije“, i „Plava kockica za more koje teče našim žilama i našom sudbinom, a zahvaljujući Međunarodnom pravu, sve je veće, šire i dublje“. More kojem Himna pjeva „*sinje more svijetu reci da svoj narod Hrvat ljubi*“, a narodna, *po starinsku* gudi „oj more duboko, sva moja radosti, po tebi plovi bili cvit', cvit' moje mladosti“. Oni koji o tome ništa ne znaju, ili su čuli pa prečuli, ili im je rečeno pa zanemareno, o tome ništa ne znaju. Valja ih podsjetiti. **Brod diže sidro, razapinje jedra, upravlja kormilom prema istini. Strašnoj sprezi agresora i domaćih veleizdajnika važno je reći da više neće raditi protiv hrvatske države, jer je hrvatski narod spreman to zaustaviti i u tome uspjeti!**
21. rujna 2019.

Sa briljantnom, a neočekivanom, diplomatskom pobjedom koja je u nepunih 9 mjeseci priskrbila potpise svih država svijeta i Hrvatsku upisala kao ravnopravnu članicu UN-a, svanula je zora tisućljetnog sna. A narod se probudio u noćnoj mori – nešto nije u redu. Nije u redu, nego naopako. Uskraćivanje prava na proglašenje svog novog suverenog dijela mora, i otpori toj činjenici najzorniji su primjer što se, kako i zašto događa. Političari su uzeli frazetinu „to je za dobro Hrvatske“, a falš stručnjaci preuzeli pranje mozga „to nije dozvoljeno, bolje se ne zamjeravati“. Računajući na uvjetovani refleks hrvatskog naroda, da je uvijek iznad njegove slobode i pravice, neprijatelj kojem se valja sklanjati i povlačiti, lansirano je u javnost kako je EU protiv toga da Hrvatska proglasi svoj IGP. Mudar čovjek, pravnik svjetske klase i primjerni domoljub akademik **Vladimir Ibler**, sve jasno vidi, zna odakle i s kojim ciljem vjetar puše, i ostavlja nam smjernice po kojima ćemo doći do istine.

Piše: „Pojavilo se mišljenje da u Sredozemnom moru nije dopušteno ispostavljanje, dakle ni proglašenje IGP. To se mišljenje ne može temeljiti na Konvenciji 82, jer u njoj nema odredbe koja bi sadržavala tu zabranu. Ako takvo mišljenje zaista i postoji, kao oficijalno mišljenje neke države, ono nije prihvatljivo. **Osnovno stajalište RH mora biti sljedeće: IGP valja proglasiti jer ga u suprotnom „nema“.** To stajalište treba bezuvjetno prihvatiti. Eventualno protivljenje nužnosti proglašenja bilo bi posve promašeno i suprotno praksi država koje su svoje IGP proglasili odlukom svojih narodnih zakonodavstava. RH ima pravo proglasiti svoj IGP; ona to još nije učinila, no njezino pravo da to učini ne može zastarjeti. **Budući da je proglašenje IGP-a još u bivšoj SFRJ postalo i političko pitanje, i da je ono to postalo i u RH pa naša doktrina raspravlja:**

1. ima li Hrvatska pravo proglasiti svoj IGP,
2. Treba li Hrvatska u svojem interesu, proglasiti ili ne proglasiti svoj IGP“.

A tek fusnota br. 70 na str. 193. knjige „Međunarodno pravo mora i Hrvatska“:

Nije bilo moguće utvrditi komu se smije pripisati mišljenje da u Sredozemnom moru nije dopušteno proglašavati IGP. Kako je do sada bilo moguće procijeniti, čini se da je to mišljenje bilo prošireno usmenom predajom u diplomatskim i medijskim krugovima“. Upravo se tako dogodilo – **političari** su naređivali, **stručnjaci** su sipali otrov, **mediji** ga raznosili. Činjenice nisu dopirale do naroda. Na primjer, da EU nema nikakve veze sa pitanjem bilo kojih granica, koje su u nadležnosti UN-a, i o tome se više puta izjašnjavalo. Zloupotrijebljeno je članstvo Italije i Slovenije u EU, koji se protive takvoj promjeni statusa Hrvatske kao el dorada za njihovu gramzljivost, pa je njihovo stajalište predstavljeno kao stajalište cijelog EU.

Rasna političarka, odlučna osoba i izvrsna europarlamentarka gđa **Ruža Tomašić** ustupila nam je sljedeći dokument:

Pitanje za pisani odgovor P-010385/13
upućeno Komisiji Ruža Tomašić (ECR)
16. rujna 2013.

Predmet: Pravo RH na proglašenje gospodarskog pojasa u Jadranskom moru

Prema UN-ovoj Konvenciji o pravu mora, Republika Hrvatska ima nepobitno pravo na proglašenje svog gospodarskog pojasa u Jadranskom moru. Ostim toga studija „costs and benefits arising from the establishment of maritime zones in the Mediterranean Sea“, koju je naručila Komisija, ističe i pozitivne ekonomske učinke takvog proglašenja na hrvatsku ekonomiju, ali i na ekonomije ostalih mediteranskih članica i Europske Unije općenito.

Ovim putem želim vas pitati ima li Komisija formiran stav o proglašenju Hrvatskog gospodarskog pojasa u Jadranskom moru, i je li ta opcija dostupna Republici Hrvatskoj sa stajališta prava, ili pak postoje pravne prepreke od strane Europske Unije, da naša država na taj način zaštiti svoje morske resurse.

Također, molila bih vas da se očitujete o tome, bi li, prema vašem mišljenju, takav potez za Hrvatske strane bio u skladu sa politikom Europske Unije i vrijednostima koje ona propagira?

Odgovor gđe **Damamanaki** u ime Komisije (21. listopada 2013. godine.)

Proglašavanjem Isključivog Gospodarskog Pojasa (IGP), ostaje u nadležnosti obalnih država, dakle u EU-u to su države članice koje imaju izlaz na more. Obalne države članice, uključujući i Hrvatsku, suvereno mogu odlučiti hoće li proglasiti takav pojas u skladu sa Konvencijom UN-a o pravu mora (UNCLOC) s ciljem osiguravanja gospodarskih potencijala na održiv način.

Nakon što država članica proglasi IGP, te vode postaju „vode EU-a“, što znači da podliježu važećem zakonodavstvu EU-a, primjerice zajedničkoj ribarstvenoj politici i zakonodavstvu Unije, u području zaštite okoliša. No kada je riječ o isključivoj nadležnosti Unije, kao slučaju očuvanja morskih bioloških resursa, predmetne države članice za taj pojas ne mogu donositi propise, niti na tom području sklapati poslove trećim zemljama ili međunarodnim organizacijama, jer je to u nadležnosti EU-a. S druge strane, države članice u potpunosti mogu uživati u prednostima održivog iskorištavanja resursa u svojim IGP-u.

Komisija s pozornošću prati razvoj događaja na Sredozemlju u pogledu uspostavljanja pomorskih pojaseva, među njima i IGP, te u tom smislu priprema političke preporuke u skladu sa UNCLOC-om. Tom će se političkom inicijativom nastojati pridonijeti punom iskorištavanju morskog bogatstva od strane država članica, promičući interese EU-a u području gospodarskog napretka otvaranja radnih mjesta i rasta.

Ovakav logičan i izvrstan stav jasno je poznat našim „stručnjacima“, ali njima je zadatak tražiti mogućnost izvrtanja i naopakog tumačenja. Na primjer – **Davorin Rudolf** će reći: „IGP? od toga neće biti ništa, Hrvatska kasni, to je sada europsko more“.

Na primjer – „**Novi list**“: „**I da Hrvatska proglasi IGP, od toga nema koristi jer je to europsko more.**“

Ponajprije Konvencija 82 UN-a, sa najviše međunarodne pozicije, svim je obalnim državama, i Hrvatskoj, odredila i dodijelila IGP bez roka proglašenja i

mogućnosti zastare, pa se ne može i nema gdje zakasnuti. Sve su članice EU proglasile svoj IGP, osim Italije, koja želi slobodno nastaviti krađu u našem moru, i Slovenije, koja želi oteti dio državnog teritorija Hrvatske. Ali i osim Hrvatske, kojoj su Italija i Slovenija autoritet veći od Međunarodnog prava UN-a, i koje tretira kao dobre susjede koje ne treba uzrujavati. Jasno je da su IGP europskih zemalja u Sredozemlju, na Atlantiku i Sjevernom moru – europsko more, kao što je kopno europskih država europsko kopno. **Ulaskom u EU i pridruživanjem IGP-ima na europskom moru, Hrvatska ništa ne gubi, a dobiva umjesto outsiderskog, ravnopravno mjesto za plavim stolom, gdje može itekako utjecati na europske mjere za spas mora i međusobnim fer odnosima na tom moru.**

To što Hrvatska **ima namjerno izbor kadrova po najnižem kriteriju**, pa se iz njihovog nerada i neznanja nameće osjećaj kako se ništa ne može napraviti, valjat će ubrzo dokazati da se može, i to snažno. Eto, ako po snimkama NASSE u europskom moru postoje zone Mrtvoga mora, (Italija, Katalonija, Egipat), onda valjda predstavnik naše čiste modrine ima što reći. **Neka nam uzor bude Malta, po prostoru i stanovništvu majušna državica, a pravi gigant u svjetskim razmjerima pravnog poretka (u EU je ušla sa 25 izuzetaka kojima štiti svoj ribolov). Godine 1967. Malta je inicirala dnevni red Opće skupštine UN-a, s velikom temom: „Rezerviranje, isključivo za miroljubive svrhe, morskog dna i podmorja ispod otvorenog mora, koje je izvan granica nacionalnih jurisdikcija, te upotreba odnosnih bogatstava u interesu čovječanstva.“ Godine 1973. Malta je inicirala Konferenciju o pravu mora, kojoj je prisustvovalo 144 države i sve važne svjetske institucije...**

A mi bi trebali biti uplašeni, nesposobni, i ovako maleni mogli bi se utopiti u nadržavnim institucijama. Pa mi znamo plivati, ribu loviti, morem ploviti, domovinu voljeti – *ko veliki*. Jasno da velike međunarodne institucije, EU, UN, Međunarodni monetarni fond, Međunarodni sud pravde i drugi, ograničavaju dio suvereniteta nacionalnih država, ali istovremeno otvarajući šansu za sudjelovanjem u rješavanju zajedničkih problema u kojima pojedine države ne mogu mnogo postići. Činjenica jest da ostaje glavno suvereno pravo države: **Ući ili napustiti zlatni kavez!**

Hrvatska mizerna stvarnost jest da imamo IGP, ali ga ne proglašavamo, a izmišljamo lažnjak, surogat, bastard domaćeg projekta bez podloge Međunarodnog prava: **ZERP, Zaštićeni ekološko-ribolovni pojas**. I to se još predstavlja kao hrabar čin prema Europi, koja nam ne da IGP, a mi smo odlučni i doskočit ćemo im svojim putem. **Davorin Rudolf i Davor Vidas**, sveprisutni i stalno citirani stručnjaci, stvarali su atmosferu predavanjima o pravu **Hrvatske da proglasi ZERP, a ne da proglasi IGP**, koji je **svjetski projekt i ima potpunu zaštitu Međunarodnog prava**. Istina je da je **ZERP proglašen da odvuče pažnju od odbijanja proglašenja IGP-a, sa odlukom da niti on neće biti proveden**.

ZERP je proglašen 3. listopada 2003. godine.

U lipnju 2004. prvi dokaz da je ZERP blef: Državni **tajnik Hijaded Biščević**, **potpisuje u ime RH neki dokument idiotskog naziva „Agreed minutes“**, koji je **zapečatio ZERP**, kao **tajni trilateralni dogovor Hrvatske, Slovenije i Italije** (tek će kasnije nezadovoljni razvojem događaja Slovenci javno optužiti Sanadera da se ne drži **Sporazuma koji je potpisao Biščević**, kojega je Hrvatska vlada u trenutku potpisivanja nazvala „**tek zapisnikom**“, a aktualni predsjednik **države Stipe Mesić**, **sukreator inozemne politike**, **izjavio da o tome ništa ne zna**).

15. prosinca 2006. Hrvatski sabor **mijenja tu odluku da se ZERP neće odnositi na Sloveniju i Italiju, i ukida izuzeće za zemlje članice Europske unije, te najavljuje početak primjene za 1. siječanj 2008. godine**. To je datum kada **Slovenija preuzima predsjedanje EU**, i to **iskorištava, uz dopuštenje EU-a i bez protesta Hrvatske, isključivo za svoje interese**. Dimitrij Rupel: „**Ako bi Hrvatska primijenila ZERP, našla bi se u velikim teškoćama, jer Sloveniju smetaju zemljovidu u Zakonu o ZERP-u, koji „prejudiciraju granicu“, radi se o hrvatskim državnim granicama**.“

Stjepan Mesić: „Nameće se dvojba, ZERP ili EU“ (zašto?)

Sanader: „Hrvatska mora ispuniti svoje obaveze ako želi u EU“ (koje?)

7. ožujka 2008. stiže pojačanje, evo nama **Oli Rehna**, povjerenika EK, koji **umjesto zastupanja Međunarodnog prava, odrađuje „gažu“ i kako ushićeno prenose „naši“ mediji, oštro opominje Hrvatsku vladu: „Želim**

naglasiti da je ZERP sada vrlo ozbiljno, najbitnije pitanje za Hrvatsku. Ako se uskoro ne riješi, uzrokovat će, nažalost, ozbiljne zastoje u procesu pristupa vaše zemlje EU, no ako se uspije brzo riješiti, možemo ostvariti brz i ozbiljan napredak u pregovorima.“ Kakav politički bezobrazluk, kakav atak na suverenost države, kakvo otvoreno lobiranje za stranu od koje može imati samo jednu korist, a ona je sigurno materijalna, a ne učvršćivanje međunarodnog autoriteta.

Oli okom, Sabor skokom – 13. ožujka donosi se odluka o izuzeću članica EU iz ZERP-a, a 15. ožujka da se sve zaustavlja do dogovora u duhu europskog dijaloga. Međunarodno pravo zamijenio je duh, duh je iscurio iz boce, ekipa i dalje na svojim pozicijama. IGP svima koji su ga proglasili donosi more sa novim šansama i bogatstvom, ali Hrvatskoj donosi nešto posebno, zato što nitko nema problem kao mi. **Granica gospodarskog pojasa zauvijek stavlja Talijane u njihovo mrtvo more i znači automatski završetak nepostojećih, izmišljenih graničnih sporova na moru, koji su dogovoreni kako bi predali Sloveniji, BiH i Crnoj Gori još dio hrvatskog kopna i obale, o čemu se dogovara još od AVNOJ-a.** Treba napraviti sve da im ostanu tek zagorene splećine. U priopćenju br. 5, koji slijedi u pripremi putovanja, „sa okusom mora, okusom soli, okusom sna“, istina o situaciji koja se nije nikada ni jednoj zemlji na svijetu dogodila, **da joj traže, ucjenjuju, prijete i tuže, zahtijevajući da preda dio svog državnog teritorija.**

Isključivi Gospodarski Pojas (IGP)

Isključivi Gospodarski Pojas kojeg će hrvatski narod, za manje od mjesec dana, proglasiti i za našu domovinu, pripada svima. To suvereno pravo nad novim područjem mora ostvaruje **141 država, koje su poklon UN-a primile, prihvatile i proglasile. Hrvatska nije među njima, zato jer Italiji valja dopustiti da i dalje bez ikakvih prijekora i prepreka pljačka sve vrste našeg morskog blaga, te zato da se „našim dragim i dobrim susjedima na obali“ omogući oteti još dio hrvatskog kopna i mora, kako su se izvježbali kroz postavnojevska vremena. Fijasko hrvatske državne politike i tragedija pravosudne znanosti - po Konvenciji UN-a o Pravu mora je nezamisliva i nedopustiva.**

Ta skupina posljednjih pravnih akata, dogovorenih i napisanih u okviru **Međunarodnog prava – veličanstveni je dokument koji uljuduje ljudsku uljudbu, očovječuje čovječnost čovječanstva - donosi sklad u međunarodne odnose** suverenih država, u širokom luku pravosudnih barijera zaobilazi ratove.

Naša draga, napaćena domovina, **s međunarodnim priznanjem očito nije završila svoj 14-stoljetni križni put i sa svojim suverenitetom ne zna što će, sluđena činjenicom da je dalje u kandžama mentaliteta koji joj određuje sudbinu smanjivanja, a ne povećavanja; propadanja, a ne blagostanja.**

Nije spominjano ni zapisano, nikada i nigdje, da na primjer jedna država može, ne samo otvoreno uzimati blaga u području druge države, nego to još javno, drsko i bezobrazno obrazlagati: „mora se razumjeti da **mi Talijani imamo veliku ribarsku flotu, pa nam odgovara lov u susjednom moru, a i za veliku, skupu, atlantsku flotu koju smo sagradili, također je do susjednog mora, brže, lakše i jeftinije**“. Isto tako, ne samo da se nije dogodilo, nego niti pomislilo **da susjedne države jasno i glasno - traže, tuže, ucjenjuju, prijete kako moraju dobiti dio hrvatskog mora i kopna, kojeg su si poželjele.**

Mala, neugodna, gramzljiva Slovenija. Bosanski lonac od tri naroda i dva entiteta. Crnogorsko „drugo oko“ u četničkoj glavi idu zajedno, govore svijetu kako je Hrvatska sa svima u sukobu, dok pružaju kandže po „svoje parče ustaške Hrvatske“.

Kažu moramo im dati! Ne moramo, i ne smijemo; ali možemo dragovoljno pokloniti. Na to računa jedinstveni scenarij i zajednički plan, koji se oslanja na hrvatske veleizdajice.

Dakle: **Agresija je prozvana graničnim sporom, a iznuđivanje našeg teritorija ide preko ucijene nekim ciljem „presudno važnim za Hrvatsku, pa je svaka cijena prihvatljiva“.**

Slovincima bi naš dio Piranskog zaljeva trebali prepustiti da nam dozvole pregovore sa EU. BiH bi trebali prepustiti kopno i more uz poluotok Klek za dozvolu gradnje Pelješkog mosta. Crnoj Gori, koja već računa da je cijelo more do kopna Prevlake njeno, treba dati i Prevlaku, radi fantomske investicije u turističku destinaciju i, pišu mediji, „eto šanse da i Hrvati zarade

prodajom svoje zemlje“...

Nažalost, sve te tri neuralgične točke u startu imaju potpisane dogovore na najvišoj razini: **Račan – Drnovšek, Tuđman – Izetbegović, Račan – Đukanović**

- iako se radi o teritorijalnim pretenzijama na koju susjedi nemaju pravo, i prema kojima Hrvatska nema obaveza. Otišlo je tako daleko da je hrvatskom dijelu bratske ekipe još samo **ostalo sve provući kroz Saborsku proceduru i ratifikacijom riješiti zadatak.**

Protuotrov, jasno, postoji. Pravni lijek također. O tome je prof. **Ibler dao savjet predsjedniku Tuđmanu**, nakon što je saslušao, proučio i ocijenio stav, za sada, verbalnih agresora: „**mi znamo da nismo u pravu, ali ćemo vas dobiti na upornosti**“. **Savjet je bio: Ni riječi više! O apsolutu se ne pregovara! Državni teritorij je nedodirljiv i nedohvatljiv nikome!**

Razgovori o temi, koja ne postoji, stvaraju opasan dojam, pa pretpostavku, pa sumnju da se ipak ima o čemu pregovarati, a tada mogu nastati veliki problemi.

Ibler više nije pozivan. Rudolph je ustoličen.

Sve su bivše jugoslavenske republičke granice postale međunarodno priznate državne granice, i sve su se nove države u tim granicama međusobno priznale.

Kada je procijenjeno da se ništa nije promijenilo što bi poremetilo stare planove, atak na Hrvatsku je nastavljen:

Slovenija je krenula još odavno, u sredini II. Svjetskog rata, kada su **slovenski partizani preveslali hrvatske partizane i pomakli granicu sa 10 km sjeverne obale na polovicu korita rijeke Dragonje**. Od 1953. provode pravo etničko čišćenje, osvajaju desetke kilometara hrvatskog prostora prema jugu, u **Savudrijskoj vali**. Po crti okupacije kopaju kanal sv. **Odorika**, nazivaju ga **Novom Dragonjom**, osvojeni dio Savudrije – **Piranski zaljev** i odatle bi vukli **morsku granicu**.

Slovenci su uporni (!) kako su to i najavili, iako u ničemu nisu pravu, i njihova je situacija nepromjenjiva pravnim putem.

Dakle: Kako se granica na moru crta ravno od mjesta dodira kopnene granice sa obalom, ispalo je da talijanska i hrvatska državna granica teritorijalnog mora u trokutu omeđuju Sloveniju. Kopno Slovenije jednostavno se nalazi više od 12

mm (to je širina teritorijalnog mora) daleko od najbližih međunarodnih voda, odnosno otvorenog mora, s kojim Slovenci nemaju, a žele dodir. **Traže da im Hrvatska pokloni: 166 km² svog teritorijalnog mora, unutar naše državne granice, od čega bi 46,4 km² bilo pretvoreno u međunarodne vode, a 113 km² Hrvatska bi trebala pokloniti Sloveniji, uz veliki, fantomski IGP od 350 km² (Slovenija ga je samoinicijativno proglasila još 2005.g.).**

Ne prihvaćaju dogovor o granici, jer kažu da je nema, budući da je **cijeli zaljev (koji postojeća granica dijeli po pola) njihov**, i to povijesno (nije jasno kada se ta povijest dogodila). Sve pretenzije Slovenije prema Hrvatskoj prihvatio je i **potvrdio Državni zbor**, a Vlade su obvezne poštovati njegovu odluku... Što god smislili i pokušali izvesti - Nn ide, i ne ide.

A onda se **našao viši cilj – ucjena ulaskom Hrvatske u EU**. Kao štafetna palica, koju su nekada slovenski i hrvatski pioniri izmjenjivali na polovici mosta preko rijeke Dragonje, tako prihvaćanje ucjene raste od jedne do druge hrvatske vlade, a usklađeno „stručnjaci“, **umjesto Iblerovog savjeta**, vode duge pregovore, koji su doveli do arbitraže, a **Kosor-Stier ju prihvatili... Dotureni Transkript, kao dokaz „kontaminacije i kompromitacije“, politika ne može eskivirati, pa se i mediji tome prilagođavaju**. Ali, zapravo je preskočeno pitanje, ne što je rekao Slovenac - Slovenki: **dobili smo more!**, nego što Hrvat nije rekao Hrvat - **izgubili smo more!**

Tragedija je u tome da i jedna i druga strana, te strašne igre i farse (na sreću izvana prekinute), **misle da je dobro što je Slovenija dobila, a Hrvatska izgubila. Uporno (!) i dalje nešto tužakaju, a mi glupo i korektno sudjelujemo.**

U državi Bosni i Hercegovini, osim što **Srbi su uzeli polovicu**, a Muslimani **(Bošnjaci) osvajaju drugu**, a **Hrvati nestaju – jedini pravi starosjedioci**, stoljećima „**branitelji kršćanstva na Drini**“, danas **ne znaju, što bi sami sa sobom**. Za to vrijeme Sarajevo osniva **Pomorsku Akademiju**, „**kao što i pripada pomorskoj zemlji**“. Napisali su dokument od sedam kartica, kojim dokazuju kako po Konvenciji UN-a o Međunarodnom pravu mora, imaju, vlasnici su mora do Korčule, te najavljuju proglašenje svog IGP do talijanskog dijela. Cijeli tekst je točan, osim prve rečenice, koja polazište za cijelu konstrukciju temelji tvrdnjom da su vlasnici hrvatskog dijela kopna na poluotoku Kleku, koja im to sve omogućuje... Dakle, **granična crta između socijalističkih republika Hrvatske i BiH ide obalom poluotoka Kleka, osim samog vrha (ponte) i otočića: Mali Školj i Veliki Školj!** (Ili, kako je kao premijer, **Zoran Milanović**, rekao: **dva kamencića**. Za Piranski zaljev je rekao da spor ne vrijedi one dvije lignje.

Očito voli deminutive). Ugovorom o državnoj granici između novih država

Hrvatske i BiH, potpisanim od **dva predsjednika 30. srpnja 1999. u Sarajevu, granica se pomiče i BiH dobiva žuđeno kopno, koje im donosi more da se mogu**

pomorskom zemljom zvati. Naknadno objašnjenje jest da je **Tuđmanova ekipa rekla da na tom području nemamo dokumenata, a Izetbegovića je pokazala jedan jedini dokument njihovog vlasništva.** Ubrzo nakon sastanka hrvatski pravi pravni stručnjaci (Kapetanić, Vekarić, Ćosić) podastiru pravne podatke i dokumente koji dokazuju vlasništvo Hrvatske nad kopnom koje se trebalo izgubiti, i imaju dokaze da je **Izetbegovićev dokument čisti falsifikat, čak i priznanje lažnog potpisnika.** U takvom slučaju, svaki ugovor na svijetu prestaje važiti, ali u Hrvatskoj epilog tek slijedi. **Za ucjenu je izabran Pelješki most, kao izuzetno značajan strateški i prometni objekt, a Bosanci objavljuju da od toga nema ništa, „dok se ne riješi pitanje granice na moru“.**

Iako je **Pelješki most u dijelu kopna i mora neumskog zaljeva u vlasništvu**

Hrvatske, a tzv. „granični spor“ se nalazi u susjednom zaljevu na poluotoku Kleku, pa jedno s drugim nema veze – vode se pregovori, pišu se članci o tome

da Hrvatska treba odlučiti: ili most, ili gubitak dijela teritorija! Tada se

priključuje **Neven Mimica.** Potpredsjednik Vlade za: 1. unutarnju, 2. vanjsku i 3. europsku politiku.

„Povezivanje hrvatskog juga rješavat će se zajedno sa EU, pojavljuje se dojam kako je dogovor o granici u vezi sa problemima teritorijalne nepovezivosti Hrvatske, i da za dozvolu gradnje od BiH, dajemo teritorij na Kleku. Međutim, motiv nije trgovina sa BiH, nego poruka koju šaljemo EU, da ulazimo sa uređenim međunarodnim odnosima, i da Hrvatska poštuje sporazume koji su potpisali prethodnici.“

Ide hrabro dalje, budući visoki, enormno plaćeni dužnosnik EU (u

međuvremenu proglašen najgorim službenikom uopće), i u **zanosu**

antihrvatstva, antidržavnosti, na pitanje novinara: Što je sa tvrdnjama da su

dokumenti na kojima se **Sporazum temelji u znatnom dijelu krivotvorina**, Mimica odgovara: „**Sve što se navodi u Sporazumu temeljito je sagledano i postoje argumenti da se on ratificira u ovom obliku, kako u odnosu na otok Zrinski na Uni kod Kostajnice, tako i na tražene dijelove otoka Kleka.**“

Milanović je **najavio ratifikaciju Saboru**, i odredio datum. Dan prije članovi „**Udruga Pelješki most**“ podijelili su saborskim zastupnicima knjigu

dokumenata „**Granica na Kleku prevara ili zabluda**“ i preslik članka **Kaznenog zakona, koji za ustupanje državnog teritorija predviđa sasvim određene zatvorske kazne**. Tema je skinuta sa dnevnog reda. Most se, naravno gradi, i dobro napreduje, ali vrug ne spi. U društvu novinara Hrvatske, kojim vlada **Pupovčeva** produžena ruka, nedavno je organizirana neobjašnjiva izložba:

Fotografije Alije Izetbegovića. Prisutan sin Bakir novinarima je objasnio da „tu lijepu gestu tumači kao spremnost Hrvatske **da ispoštuje dogovor dvaju pokojnih predsjednika**“.

S proglašenjem IGP sve će to u ropotarnici povijesti!

Crna Gora, odnosno sa crne gore, spustili su se davno neki drugi ljudi, i malo pomalo okupirali veliki dio nekadašnje Crvene Hrvatske. Kroz povijest više puta napadali su naš preostali teritorij. Neposredno nakon II. Svjetskog rata, general Peko Dabčević, posjetio je svoje crnogorske suborce, a iznenadilo ga je pitanje: „druže Peko, kada ćemo ratovati? jer ogladnilo se, ogolilo se, obosilo se!...“ 90-tih godina prošlog stoljeća Crnogorci su bili opaki ubojice i pljačkaši hrvatskoga juga. Dolazili su sa „prvim okom“ u četničkoj glavi, i to preko našeg oduzetog Bokokotorskog zaljeva, u koji se tijekom stoljeća slijevalo sve najljepše iz naše prirode i oplemenjivalo sve najbolje iz kulture hrvatskoga naroda. No, po Mesiću, mi nismo nikada sa njima ratovali, pa su izuzeti iz hrvatske Tužbe za genocid, i zajedno sa brzozaboravljajućom Hrvatskom, utvrdili granicu u bokokotorskom zaljevu, po pravilima Međunarodnog prava –

po crti sredine, prateći oblik kopna. To je bila ozbiljna prepreka za širenje dalje kamo su naumili, ali bratska pomoć Podgorici stiže iz Zagreba.

9

Premijer Račan i njegov ministar vanjskih poslova Picula, sa Crnom Gorom potpisuju Privremeni sporazum o crnogorskom upravljanju cijelim zaljevom, (odnosno i hrvatskim dijelom mora), sve do kopna Prevlake, i to na 10 godina. Od tada je prošlo još toliko, a umjesto postavljanja pitanja odgovornosti za takav „privremeni sporazum“, on postaje trajno stanje. Crnogorci sada traže i kopno Prevlake. Doduše, po Međunarodnom pravu, more ne donosi kopno, nego obrnuto, ali u ovom slučaju koristi se načelo dosjelogosti – ako se prisvoji tuđe, a nema reakcije, onda je valjda tuđe – naše. Kako sada stvari stoje, čini se kako Crnogorci sada mogu iz veće blizine pjevati kako „vila kliče gdje si srpski Dubrovniče“, ali, kaže naš mudri narod, svaka sila za vremena.

I tako to ide, tako to traje, pa je vrijeme da stane i prestane. Tko je to vodio i kakve pregovore o državnom vlasništvu, tko je potajice planirao gubitak državnog teritorija, tko se usudio potpisivati neke mutne Arbitražne procese? Valja presložiti, pa uposliti, domaće sudovanje. Sa Slovencima treba početi pravni proces propitivanja vjerodostojnosti i legitimiteta onih partizanskih dogovora o granici, i postaviti pitanje prave, povijesne granice na 10 km od obale Dragonje. Treba preispitati sporazum o prevelikim pravima BiH u luci Ploče. Od Crnogoraca za sve užase i zlodjela koja su nam napravili, treba tražiti

da nam vrate Boku Kotorsku, u kojoj „svaki kamen govori hrvatski“ kako je to za svoga posjeta svojevremeno rekao naš sveti Alojzije Stepinac. Hrvatski narod, koji ima suvereno pravo proglasiti svojim ono što nam je našim učinilo Međunarodno pravo mora, naći će načina da se koristi međunarodnim sudovanjem. Pravi, normalni, Međunarodni sud pod okriljem UN-a, to je mjesto koje mora biti uzor hrvatskom pravosuđu, i pomoć hrvatskom narodu, da osudi zločince, da naplati sve štete koje su nastale u pokušaju otimanja našeg

10

teritorija. Međunarodni sud: „Sud se sastoji od 21-og nezavisnog člana, izabranih između osoba koje uživaju najveći ugled zbog svoje nepristranosti i poštenja, te priznate stručnosti na području Prava mora – na devet godina. Ne mogu obavljati političke i upravne funkcije, ni imati vezu s bilo čime što ima veze sa iskorištavanjem bogatstva mora. Sudu kao cjelini, moraju biti predstavljeni najvažniji pravni sustavi svijeta, te osigurana pravična geografska zastupljenost. Sud počinje tako da je glavni tajnik UN-a uključen u proces izbora sudaca za svaki proces, a na kraju Odluka suda je konačna i u skladu sa njom moraju poštovati sve stranke spora. Eto zašto naše provincijske, neobrazovane stručne veličine biraju arbitražu. Svaki od nabrojenih sudaca i najviših dužnosnika UN-a rekao bi Hrvatima ono što je Ibler rekao Tuđmanu: O apsolutima se ne pregovara. Ali to vrijedi za one kojima je apsolut svetinja vlastite države. Takvi će zaploviti daleko na more, što dalje od granice našeg teritorijalnog mora to bolje, jer ćemo toliko mora uskoro imati.

U sljedećim obavijestima bavit ćemo se ovom temom iz drugoga kuta. Govorit ćemo o tome kako otvoreno more, kojemu je Institut IGP oduzeo dio područja, može biti zadovoljno u dijelu, što je pripao Hrvatima, plemenitom starom europskom narodu, i velikoj pomorskoj sili svijeta, po svim kriterijima, kroz cijelu svoju povijest. Valja tako nastaviti, precima u zahvalu, potomcima za uzor.